

REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

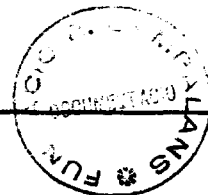
ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant



FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Important reunió del Consell General del Moviment Socialista de Catalunya

S'han tractat els problemes d'actualitat política, aprovant la gestió del Consell Executiu.

Els socialistes catalans, continuaran col·laborant amb les forces afins, per fer reeixir la profunda voluntat democràtica de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya.

Durant aquestes darreres setmanes s'ha reunit a Tolosa el Consell General del Moviment Socialista de Catalunya, assistint a la reunió tots els seus components.

A la reunió s'han discutit llargament els diversos problemes d'actualitat política, ratificant-se l'organisme rector dels socialistes catalans en la línia política aprovada en el darrer Congrés del Moviment, i aprovant la gestió portada a terme durant els darrers mesos pel Consell Executiu del Moviment.

El Consell General ha examinat amb atenció la situació política catalana i espanyola, i ha estudiat els diversos aspectes de la nova maniobra franquista, comproment en el nou govern de la dictadura a persones que es reclamen directament d'un Institut Religios, creant així una gravíssima situació per a tota l'Església si no s'apressa a desautoritzar aquesta maniobra.

Així mateix s'han compromès amb un règim que ja està a les acaballes, incapaç de solucionar cap problema i que té la gran majoria de la població en contra (com ho han demostrat les manifestacions populars de primers d'any), uns anomenats representants de la burgesia catalana que es farien així solidaris de l'acció anti-econòmica i anti-social del dictador, principal adversari dels interessos vitals de Catalunya. La desautorització o la dimissió d'aquests suposats representants no ha de tardar tampoc, si no es volen agreujar les responsabilitats de determinats estaments.

L'acció continuada del M.S.C. i l'esforç contant que des fa molts d'anys exerceix la nostra organització per a interpretar i dirigir la consciència nacional i social de Catalunya, l'han portat a assumir importants responsabilitats en l'actual moment, preparatori del futur. A aquestes responsabilitats hi farem front amb la mateixa fe i decisió que continua dirigint el nostre esforç.

El M. S. de C. ha acordat també eixamplar encara el procés de formació
(Passa a la pàgina 4)

ESpanya NO ENTRARA A L'O. T. A. N.

ELS SOCIALISTES ALEMANYS DESAUTORIZEN LES DECLARACIONS D'ADENAUER.

EL GOVERN SOCIALISTA NORUEG EXPRESSA TAMBE LA SEVA OPOSICIO A LA DICTADURA.

A desgrat de les pressions americanes, cada vegada més fortes, el govern Norueg ha reafirmat la seva ferma oposició a tot ingrès de Franco a l'O.T.A.N. Franco ha amenaçat amb rompre les relacions comercials, però la resposta ha estat encara més ferma.

Per altra banda, Ollenhauer, leader del Partit Socialista Alemany ha dit clarament: «Mentre duri la dictadura del general Franco, Espanya no pot entrar en unà comunitat de nacions lliures».

De nou, els socialistes han barrat el pas a Franco.

EL MOMENT POLITIC LA CRISI DE LA DICTADURA FRANQUISTA NO ES POT RESOLDRE AMB UN CANVI DE GOVERN

Per Josep PALLACH

La crisi del règim franquista segueix una evolució ineluctable, que ha provocat ja greus alteracions a la vida del país, i continuarà abocant-lo a situacions més greus encara si no es troba el remei adequat.

En el pla institucional, obertament plantejat després del fracàs de les lleis Arrese; en el terreny econòmic i social, on la devaluació de la pesseta ha posat de relleu l'estat desesperat de les finances franquistes; en la vida universitària trashedada per les manifestacions de professors i estudiants; en el camp internacional, després del nou refús dels països europeus, negant-se a col·laborar amb un govern que a les arbitrarietats de la dictadura afegeix les misèries de la inestabilitat; a tot arreu, els elements profunds de la crisi continuen en peu; alguns són àdhuc més virulents que mai.

Cap d'aquests factors permanents de crisi no ha estat resolt amb la recent crisi governamental. L'evolució previsible ens porta a assegurar que només el redreçament de l'opinió pública — clarament manifestat després dels esdeveniments de Barcelona, Madrid, Sevilla, Astúries — ha d'obligar al dictador a abandonar un poder que continua enfonsant el país en la degradació, l'isolament i la misèria.

EL NOU GOVERN I LA RESPONSABILITAT DE L'ESGLÉSIA. — La nova operació governamental es presenta de la següent manera: El dictador, traint com sempre les promesses fetes, ha desmantelat definitivament l'aparell «nacional-sindicalista», presentant-lo tal com és en la realitat: una «plantilla» de funcionaris del règim.

una força corrompuda per la prevaricació i el llatrociní. Els discursos de Solís no poden amagar aquesta veritat: a les seves crides, els obrers responen amb el menyspreu, i amb la decisió d'assegurar amb la pròpia acció vaguística — prohibida pel franquisme — el triomf de les reivindicacions socials, que la C.N.S. és incapaç de defensar, en una situació econòmica que cada dia s'agreuja més pels treballadors.

La liquidació de la Falange ha estat acompanyada de l'assalt al poder d'un nou grup de fidels que, amparats per una semi-clandestinitat, somien transformar Espanya en un Estat teocràtic, igualment dictatorial encara que portés signe monàrquic, sotmès a les més ròniques concepcions d'una oligarquia que diu voler servir la Religió i només fa que servir-se'n, desconeixent àdhuc l'existència de la vida popular. L'OPUS DEI és així i res més que això: el fruit paorós d'una Església que ha perdut des de fa segles tot contacte amb el poble i que ha arribat a considerar que el poble no existeix altrament que com a escambell de les més desorbitades ambicions, més personals que místiques. L'aliança de l'Opus Dei i del vell dictador era inevitable; és una normal fusió d'ambicions senils.

L'Opus Dei no aconseguirà instaurar la monarquia teocràtica que somia, a desgrat del reforç d'antics guàrdies civils. No arribarà ni tan sols a posar un mínim d'ordre a la vida administrativa, suposant que ho intenti i que, al contrari, no utilitzi les caixes de

(Passa a la pàgina 2)

EL MOMENT POLITIC

(Ve de la pàgina 1)

L'Estat per a les empreses sectàries d'expansió internacional que li abelleixen. Tampoc no podrà encaixar amb les corrents modernes del cristianisme europeu, que reproven la seva concepció totalitària de l'Estat i el seu enquadrament ocult.

Però el fracàs d'aquesta empresa deixarà el país més malparat, i la seva durada relativa pot semblar una nova sement d'odis religiosos que vindrien a sumar-se als que tots voldríem esvair de l'antiga «Cruzada». Es per això que ens adreçem als responsables directes de l'Església. Quina terrible responsabilitat els cau al damunt! Serien el darrer puntal d'una dictadura impotent i criminal que ja nasqué en part de l'oblit de l'esperit cristià per part dels que devien ensenyar-lo i fan ostentació de posseir-lo.

Els socialistes catalans hem afirmat la nostra voluntat de respectar els sentiments religiosos i de trobar les formes de convivència que a tot Europa s'han anat dreçant amb una Església finalment conscient de la seva missió. Els nostres amics demòcrata-cristians de Catalunya saben que aquesta afirmació no és de circumstàncies i que està pregonament ancorada en el fons de la nostra acció i del nostre pensament. Però és precisament per això que ara que encara hi som a temps — senyalem la gran responsabilitat de l'Església, si no desautoritza clarament aquest assalt al poder d'una secta que es reclama d'ella i que pot així desencadenar un dia les més tràgiques conseqüències. L'Església pot parlar a l'Espanya d'avui; que parli i que desautoritzi els que, en nom seu, prenen el relleu de la Guàrdia de Franco. Altrament un dia les tempestes desfermades podrien arrossegar de nou l'esperit de tolerància i de respecte que han de tenir i tindran els demòcrates catalans.

LA INUTIL DESIL·LUSIO DE LES «FUERZAS VIVAS» CATALANES.

La propaganda feta entorn del canvi de govern intentà insistir en la intervenció governamental de les forces tradicionals de la burgesia catalana. El nomenament de Gual Villalbi feu creure a alguns representants d'aquestes forces que potser si que les coses canviaven i que se'ls tindria una mica en compte en l'orientació econòmica de l'Estat, posant-li aquell mínim de seny que sembla tradicional a casa nostra. Però la burgesia catalana, migrada i mesquina, veié ràpidament que la reacció de Planell, de Suanes i del propi Franco li refusava adhue aquestes engrunes de poder. Els dos discursos del senyor Gual tingueren la prompta resposta de les declaracions caudillesques, anunciant que «tot anava bé» i bo i devaluant la peseta, augmentant de 35 % els transports ferroviaris i accelerant una inflació que ha de conduir-nos al caos econòmic.

La reacció normal d'una classe historicament viva hagués estat almenys d'abandonar aquest Estat parasitari que es proclama de nou l'adversari d'interessos vials. Però la burgesia catalana ja fa temps que ha deixat al recó dels malendregos Fure i la combativitat que l'havien caracteritzada. No puguent intervenir en la governació de l'Estat, ha acceptat de comprometre's en una aparent reorganització de la vida mu-

nicipal de Barcelona, sota el patronatge del general Acedo. Unes quantes tinències d'alcaldia recompensen els epígons d'aquell partit català que feia i desfeta els ministeris de Madrid.

El final d'aquest procés seria també desastrós per a tot Catalunya. I és per damunt dels homes que una vegada més han demostrat no posseir gaire el sentit de la responsabilitat nacional, que els socialistes ens adreçem a les classes socials que haurien de tenir aquesta responsabilitat. L'economia catalana només serà rica i respectada en la societat democràtica que els treballadors del nostre poble volem instaurar sense violències ni trasbalsos.

Es hora de reaccionar i de veure que les concessions que el règim es veu obligat a fer, són filles de la seva feblesa i de la nostra força. L'acció durant la vaga de tramvies, el combat a l'Universitat, reuneix tots els estaments, totes les classes socials de Catalunya. Avui més que mai cal afirmar aquesta força catalana i projectar-la en una ampla empresa de reconstrucció nacional i de reorganització de la vida hispànica, que ordeni per molts anys la vida dels pobles ibèrics sotmesos des fa segles al centralisme decadent de l'Estat unitari.

Els treballadors de Catalunya estan segurs del triomf. Insistint en l'amplitud nacional de l'empresa, són fidels a l'imperatiu democràtic i al desig de vèncer per sempre els terribles esvorancs de la guerra civil.

LA SOLUCIO DEMOCRATICA. — Les altres forces dretanes que han col·laborat, per acció o per omissió a aquest nou baló d'oxigen de la dictadura són l'Exèrcit i certs grups monàrquics que continuen el flirteig vergonyant amb el caudillo. Tant els generals com els polítics monàrquics creuen ésser hàbils amb aquest joc, però s'erren de mig a mig i el dictador no donarà voluntariament pas a la monarquia — si no és en un últim i perillós moment, i empès per la necessitat.

Per a nosaltres doncs, els problemes actualment plantejats al país no són solament d'ordre institucional, sino sobretot d'estructura política i social. Es per això que al costat del P.S.O.E., de les organitzacions sindicals U.G.T. i C.N.T., i d'altres forces i organitzacions hem signat un Document que expressa aquesta reivindicació fonamental: retorn a les llibertats democràtiques, democratzació de la vida del país. Des del primer moment, i al costat de les organitzacions nacionals i sindicals de Catalunya, al costat també dels sectors demòcrata-cristià que a Catalunya manté i mantindrà el combat contra la Dictadura, el M.S.C. havia expressat aquesta reivindicació catalana que es la que millor ha de permetre al nostre poble de manifestar la profunda voluntat federativa que avui el mou i que el farà triomfar.

No tardaran gaire els dies de l'acció. Siguen les que siguin les dificultats, la victòria serà de les forces que aspiren a convèncer i no pas a vèncer, de les forces que aspiren a excloure de la vida ciutadana el cruel fat de la dictadura — feixista, teocràtica o comunista — que instauraran el règim de pau i de llibertat susceptible de col·laborar amb els pobles que avui volen dreçar una Europa lliure, justa i rica, malgrat els imperialismes egoistes, protectors de les tiranies.

Sota el signe de l'Opus Dei

Els «delictes politics» i la nova arbitrarietat

El Butlletí Oficial de l'Estat ha publicat dos decrets significatius dels sentiments de caritat i d'amor que mouen els adeptes de la secta que intenta apoderar-se de l'Estat Espanyol. Pel primer decret, de data 30 de març es decideix que «pot decretar-se la presó provisional» de qualsevol persona per qualsevol suposat «delicte» i que aquesta presó durarà «mentre la situació alterada no hagi estat normalitzada». I com que la normalització l'ha de senyalar l'autoritat política o militar, heus aci que el ministre de la governació pot posar a la presó a qualsevol persona, per qualsevol causa, amb el simple pretexte de qualsevol situació alterada.

Es diu que Alonso Vega és de l'Opus Dei. Això és tot.

El Còdig Penal i els delictes politics

Un altre index del pas de la nova tripa pel govern del país el trobem en l'article 268 bis, del Còdig Penal, recentment promulgat pel Caudillo: «Quan en els delictes col·lectius no es trobin els directors, es reputarà director el de més edat».

Poques vegades — i ni tan sols en el règim comunista — l'arbitrarietat dictatorial ha procedit amb menys dissimul. La UNESCO pot ajuntar aquests decrets a la seva declaració dels Drets de l'Home. I demanar a Mgr. Escrivà, «jefe» de l'Opus, que prepari una nova ponència pels organismes internacionals.

Detenció de D. Ridruejo

L'aplicació dels nous decrets ha començat ja. La primera víctima ha estat el coratós escriptor D. Ridruejo, que coincident amb els totalitaris, no ha caigut en denunciar-les en la revista «Bohemia» de l'Havana, acusant-los de fer els possibles per a eliminar els caps militars que estan en desacord amb el Caudillo. I citant Batista Sanchez com un d'aquests caps.

La detenció de Ridruejo ha provocat un gran moviment internacional de protesta entre els intel·lectuals de tots el països.

Continua augmentant el cost de la vida

Segons dades oficials, del Servei d'Estadística, durant el mes de març i abril l'index de preus pel consumidor, per una família obrera, ha continuat augmentant malgrat el retenció de l'Opus Dei i del senyor Gual Villalbi. L'augment global oficial ha estat de 12 % sobre el mes d'agost de l'any passat. Els sabates han augmentat de 283 %, l'utillatge domèstic, de 25 %, lllum i gas 20 %, robes de casa 195 %.

Aquest augment, oficial per la província de Barcelona, és similar a altres llocs de Catalunya. Quan han estat establertes les xifres anteriors, no es coneixen encara els resultats de l'augment de tarifes ferroviàries.

Dimitirà Gual Villalbi ?

L'escribent del senyor Mateu, que es prengué seriosament el seu càrrec de ministre i de «gran» coordinador de l'economia franquista, ha comprès després de la «reprimenda» que li feren Planell i el propi Franco, que no seria res més que un pobre pallaso en mans de l'oligarquia mestressa de l'Estat. La darrera aventura fou el seu viatge a Madrid amb el senyor Escalas, president de la Cambra de Comerç que ja havia anunciat a tots els seus coneguts que tornaria de la capital amb el càrrec d'Alcalde de Barcelona.

A desgrat dels somriures sibil·lins d'Alonso Vega, quan Gual i Escalas tornaren a la nostra ciutat, es trobaren amb el nomenament del senyor Porcioles, notari del bisbe de la Seu i membre de l'Opus, encarregat fins ara de vigilar les inversions econòmiques d'aquest organisme a algun Banc andorrà de recent creació.

Però aquesta jugada de l'Opus no fou obstacle perquè el senyor Narcís de Carreres, Cruyllas i altres amics de l'antiga Lliga ascendissin d'alcaldes de barri a tinents d'alcalde.

I tot-hom content. Menys Gual Villalbi que comprengué que el sol recurs era la dimissió.

Un Banc que va endavant

Un Banc que sembla destinat a fer grans progressos és el Banc Popular Espanyol, que voreja el desastre i les accions del qual, pertanyents sobretot al senyor Millet foren venudes a membres conspicus de l'Opus Dei. Fruit segurament d'intervencions celestials, el Banc Popular Espanyol — del qual era conseller el senyor Ullastres, actual ministre de Comerç — ha estat autoritzat, per decret ministerial recentíssim a ampliar el capital i a posar en circulació 20.000 accions de 500 pessetes nominales.

La Junta General d'Accionistes, que es celebrà el dia 15 d'Abril tingué lloc enmig d'un grandís optimisme — plenament justificat, si no ens equivoquem.

Si les coses duren, pronostiquem grans progressos al Banc Popular — més o menys els mateixos que feu el Banc Exterior durant el regnat del senyor Arburua. Es clar que els diners guanyats pel senyor Arburua no semblen destinats a les mateixes extravagants empreses d'expansió internacional que interessaven a Mgr Escrivà i als seus acòlits. Però el diner — que, com deia Napoleó és el nervi de la guerra (aduec de la guerra religiosa de l'Opus contra els jesuïtes) sortiran del mateix lloc: de les butxaques exhaustes dels espanyols.

LES IL·LETTRES

Com el nostres llegidors saben ja, Pere Foix ha publicat recentment a Mèxic una biografia de Panait Istrati que obté un gran èxit de crítica i de venda. Més que un estudi de l'obra del nostre amic, que és un dels escriptors catalans que més enalteixin un exili dedicat al treball i a la creació artística, hem preferit publicar aquesta mena d'«explicació» de la biografia, en la qual Foix ens diu senzillament i amb amor la pregona lliçó del malanganyat poeta romanés.

PANAIT ISTRATI

Fa uns dies, un grup d'amics mexicans, escriptors i periodistes, aplegats en una saleta acollidora del carrer Bucareli, de la ciutat de Mèxic entre els quals m'hi trobava jo, parlaven de termes adients al seu ofici: lletres i política. Aviat, però, la política fou oblidada, essent els llibres el tema que predominà. Inesperadament, un poeta, Raziél de Lugo, que fa anys llegei Panait Istrati, amb ulls flamejants i ved sonora, cantà:

¡Nerransula, fundoti!
¡Nerransula, mu condi!

i tot seguit m'invità a que els digués alguna cosa sobre la vida i la personalitat de Panait Istrati, puix que la majoria dels presents el desconeixia. Accedint a l'amable invitació, vaig recordar els anys entrebrats de la infància de l'escriptor de Braila, els melangiosos de la seva joventut, anant d'ací per llà a la recerca de no sabia que, però certament cercant quelcom inabastable: la joia de viure en un món feliç, en el qual els homes acaronessin els infants — que ell tant estimava — i la germanor fos llei.

Infància trista, adolescència assedegada d'amor que fes costat al rodamón anhelant la fita, no aconseguint mal el repós en el vertigen de la seva turmentada existència. De tot hi havia en la

L'Economia i l'Almirall

Les baralles entre Ullastres i l'entourage del Caudillo no han tardat gaire. I, com per Gual i Villalbi, els rumors de dimissió estan a l'ordre del dia actualment al ministeri del Comerç, a Madrid.

Dimissió o no, el cert és que a Espanya actualment és molt difícil deixar un càrrec — com ha sap, entre altres, l'ex-rector de l'Universitat de Barcelona, senyor Buscarons, i això explica potser el viatge a l'extranger del senyor Ullastres. Durant la seva absència — segons un decret oficial — s'encarregà del ministeri de Comerç, el senyor Carrero Blanco home de confiança de Franco actualment ascendit a almirall. Com que l'economia espanyola se'n va a l'aigua, ningú millor que un almirall espanyol per acabar-la d'ensonsar.

seva vida: eufòria fugissera, il·lusions i esperances marcides, sotrats i angúnies, sofrint el turment de la fam i de la solitud. I en la seva xacrosa joventut, anant a l'encontra de la mort seguint...

¡Nerransula, fundoti!
¡Nerransula, mu condi!

m'interrompi el poeta tornant amb la cançó de la infància de Panait Istrati, tot dient: Saben ustedes, nerransula quiere decir naranjita amarga.

Si — valga afegir però mai no tant com l'amargor de la seva vida que fou un veritable calvari, obligant-lo a donar cita a la mort per a fer-li ofrena del seu cos malaltís.

Són molt els que diuen que homes així, somniadors de mena, no serveixen per a res, ans són uns perillosos trencacolls que creen conflictes pertorbant la digestió de la gent benestant.

Istrati, amb el seu intent de suïcidi produí el miracle: una carta de Romàin Rolland el salvà de la mort i de la misèria. I sorgí l'escriptor, assolint la celebritat, l'honor i la glòria. Però no una celebritat efimera, sino permanent que el temps ennobleix i afirma, a desgrat de la gelosia destructora, puix l'acció corrosiva d'alguns que vanament pretén minimitzar sino fer oblidar la seva obra, contribueix a enaltir-la per ésser de substància artística tan rica com perdurable.

Certament, han ofès, vexat, calumniat a l'home, però mai, ningú, ni el crític més exigent, no ha pogut malparlar de la seva obra traduïda a molts idiomes, representant els seus llibres, una excelsa aportació a la cultura universal. Mancat dels afanys dels mediocres que mouen cel i terra per aconseguir fer-se veure, ell, ja amb el seu primer llibre, assistí a la consagració del seu nom, el qual resplandí com un estel amb llum pròpia, teixint a l'entorn de la seva vida una llegenda trágica i encisadora alhora, posant-se de relleu l'originalitat d'una obra — que obtingué la màxima popularitat — comparable a la turmentada de Dostoiéwski, escrita amb la febre del creador.

Heus aci, en substància, el que vaig dir als amics del carrer Bucareli, de la ciutat de Mèxic, sobre l'apassionant personalitat del gran escriptor romanés, que escrivi amb sang i esperit.

Pere FOIX

DARRERA HORA

L'ACCIO UNIVERSITARIA REPRES A LES ESCOLES TEQUINES

El nou projecte de llei d'Ensenyament Tècnic ha suscitat una total oposició dels estudiants i dels professors de les Escoles d'Enginyers i Perits. Els uns i els altres són conscients que les institucions d'ensenyament previstes pel projecte — i destinades a substituir paulatinament les Escoles d'Enginyers actuals — aniran també a parar a mans de l'OPUS DEI, degradant l'actual nivell de formació científica.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le Gérant: A. IBORRA

LA CULTURA DELS POBLES

Per M. SERRA I MORET

EL recull publicat l'any passat per la U.N.E.S.S.O. sobre la producció mundial de llibres i la compilació de xifres sobre les llengües parlades feta per Sidney S. Culbert de la Universitat de Washington desmenteixen aquella arrelada creença que el progrés i la cultura són el resultat de les grans concentracions i les grans unitats lingüístiques i nacionals. Aquests reculls estadístics, freds i objectius, són tan rics en ensenyances que, si disposéssim d'espai i de temps, ens plauria d'oferir-les als catalans per tal que tinguéssim un concepte més clar de la fidelitat deguda a llur tresor ancestral i a les lleis de la natura i de la sociologia.

El mandarí que és la llengua més parlada dins la gran concentració xinesa, la més homogènia, és una de les llengües menys escrites per bé que dels temps remots els xinesos siguin un dels pobles més refinats i cultes. Tampoc les grans concentracions polítiques resulten les capdavanteres en matèria de cultura. Pel que fa a la producció de llibres, resulta que en el conjunt de les llengües vives, l'anglès representa el 21.8 per cent; el conjunt de llengües de la U.R.S.S., el 16.9; l'alemany el 15.4; el japonès el 11.7; el francès el 9.8; el castellà el 7.3; l'italià el 6.7; el portuguès el 5.4 i el xinès el 4.8.

Cal tenir en compte que els que parlen anglès són 272 milions; els diferents idiomes de la U.R.S.S., 210 milions; l'alemany, 120; el japonès, 95; el francès, incloent els que parlen idiomes autoctons a la metròpoli i ultramar, 70 milions; el castellà, incloent els catalans, gallecs, escurans i els que parlen idiomes autoctons a l'Amèrica i a les Filipines, 136 milions; l'italià, 57; el portuguès, incloent els que parlen llengües autoctones al Brasil, 71 milions; i el xinès, començant pel mandarí amb 423 milions i acabant per l'uygur que només el parlen 3, compta 619 milions en xifres rodones.

Caldria, naturalment, com ha fet l'Associació d'editors de Gran Bretanya, que és la que ha facilitat les dades dels reculls publicats per la U.N.E.S.S.O., analitzar la classe de llibres publicats per tal de saber el grau de cultura que pot atribuir-se a la massa de lectors. Prenent per base els títols i les proporcions d'exemplars publicats, resulta que la Holanda dona 673 títols per milió d'habitants; la Suïssa, 649; l'Àustria, 558; la Bèlgica, 512; i en arribant a França ja baixa la proporció a 242 títols per milió d'habitants, al davant de la U.R.S.S. que en dona 188, dels Estats Units que només arriba a 74 i a la Xina que tot just arriba a 15. Trobem, doncs, que el nivell cultural és molt més elevat en els països petits i menys homogenis en matèria de llengua parlada, com és el cas de Suïssa i Bèlgica, que no en els països més grans i més compactes lingüísticament parlant com la Xina i el Estats Units.

No es solament l'inferior nivell de cultura de grans concentracions nacionals i lingüístiques el que descobreixen les compilacions i manipulacions estadístiques, sinó les restriccions imposades a la producció i difusió del llibre en molts països, particularment els de parla castellana. Cinc mil milions de volums i doscents cinquanta mil títols és en xifres rodones la producció global de llibres per any en el món actual. Més de la meitat són textos escolars i per això el promig resulta a vint mil exemplars per títol. Aquestes xifres són vàlides i àdhuc considerablement millorades en els petits països d'Europa i a Mèxic, Uruguai i Xile. A Espanya, estan molt per sota el nivell per raó de que, ultra la incultura popular, hi ha la censura estatal i religiosa i el llibre és perseguit com una arma del dimoni.

Catalunya és dins d'Espanya i és un dels centres més importants de producció llibresca en llengua castellana el mateix en qualitat intel·lectual que material i gràfica. Catalunya, doncs, ajuda a fer quedar bé el pobre món de parla castellana i, en canvi, se la priva de produir en la seva pròpia llengua i els cinc milions de parla catalana, que el Prof. Culbert dona com a bons, culturalment no existeixen. Si Catalunya fos lliure, possiblement faria un paper semblant al d'Holanda, Suïssa, Àustria, Bèlgica, etc., i aquells 300 títols anuals que produïa abans de la guerra s'haurien ja quintuplicat i podríem figurar en els primers rengles.

Divuit anys d'ajuntaments franquistes: 100.000 infants sense escola a Barcelona

En la recent reunió del nou ajuntament barceloní, els gestors del senyor Acedo examinareu la situació escolar de la nostra capital. Les xifres—estadístiques oficials—fan basarda.

El cens de nens d'edat escolar a Barcelona—de 3 a 15 anys—és de 238.935 infants, i segurament es queda curt.

A aquesta xifra, l'estat i l'ajuntament responen oferint lloc a únicament 35.222 infants.

Les escoles privades tenen una matrícula de 147.742 nens.

Hi ha doncs, a Barcelona 41.864 nens que no tenen escola de cap classe, i 49.947 nenes que tampoc no troben lloc.

Aquesta és l'espantosa realitat actual. El senyor Pascual Graneri, ponent de cultura, trobà una fàcil solució. Digué que els nens de Barcelona, a partir de 10 anys, es dediquen a altres estudis i «ocupacions»! I que així el deficit escolar a Barcelona només queda reduït a 30.000 infants sense escola!!!

IMPORTANT REUNIO DEL CONSELL GENERAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

(Ve de la pàgina 1)

orgànica i política de les noves generacions universitàries i obreres, l'acció de les quals dona de nou a Catalunya la plaça d'avant guarda que sempre ha tingut en la lluita democràtica a Espanya. El C. G. ha adoptat decisions que tendeixen a accelerar aquest procés d'alliberament democràtic propiciant el redreçament de l'opinió pública del nostre poble.

El Moviment Socialista de Catalunya, avui com ahir, ratifica la seva decisió d'assegurar un règim de convivència ciutadana, de rel profundament democràtica, en el qual Catalunya trobi les seves llibertats i tots els pobles d'Espanya una vida més digna i més rica. Al costat de les forces afins, el Moviment Socialista de Catalunya continuarà lluitant per a fer reeixir aquesta voluntat.

El Secretariat de Catalunya de la U.G.T. a l'Exili.

El secretariat de Catalunya a l'exili de la U.G.T., elegit en la votació celebrada segons acord del darrer Congrés, està format del següents companys: Ramon Porqueres, Ramon Morera, Josep Buirria, Emília Bagües, Eduard Miralles.

Al saludar-los cordialment fem vots perquè la seva tasca a l'exterior sigui fecunda i ajudi al treball de la U.G.T. de l'Interior que continua fermament el seu esforç.

La Federació Nacional d'Estudiants Socialistes Francesos es solidaritza amb els estudiants de Barcelona.

En el recent congrés de la F.N.E.S. s'ha aprovat una moció de solidaritat amb els estudiants espanyols, en la qual, ultra demanar l'alliberació de tots els detinguts, es demana al govern francès que ajudi als estudiants catalans repressaliats, i a la S.F.I.O. que continui afavorint la lluita del poble espanyol per la seva llibertat.

Important entrevista dels dirigents de la C.I.O.S.L. amb la Comissió Executiva de la U.G.T.

El dia 15 d'abril s'han reunit a Tolosa els dirigents de la U.G.T. amb els companys Oldenbroek i Schevenels, Secretaris Generals de la C.I.O.S.L. i de l'Organització Regional Europea.

Els reunits examinaren els diversos aspectes del problema espanyol adoptant les resolucions pertinents.